

ROLF SCHREINER:

Ka seie Gud?

Siden det nettopp har stått 9. april på kalenderen, og særlig siden det e akkurat 75 år siden invasjonen i 1940, har me nylig fått ein del påminnelser om koss det va å vær i et okkupert land i fem år – te me heiv tyskerne på sjøen i 1945. Aviser, radio & TV har beskreve krigens redsler, og det e allerede slått fast at rekordmange nordmenn ska besøga konsentrasjonsleirene i Auschwitz, Buchenwald og andre steder i løbet av året.

Me e heldige så ikkje har hatt krig i landet på 70 år. Rundt om i verden i dag kriges det bl.a. i land som Syria, Afghanistan, Irak, Sudan, Pakistan, Jemen, Libya, Kenya, Somalia, Nigeria og Gud vett kor.

Apropos Gud. Bryr han (eller hu) seg om dette? E Gud med på kriger på den eine eller andre siå? Der e nok delte meiningar om akkurat det.

Amerikas president George W. Bush blei ganske berømte då han brakte Gud inn i krigen mot Irak for rundt 10 år siå. «Jeg er Guds utvalgte, og vi har Gud på vår side,» sa orakelet fra The White House, og han måtte tåla ein viss skepsis te sannhedsgehalten, for å sei det mildt.

Dette minne meg om at Bob Dylan skreiv någen sarkastiske linjer om akkurat dette emnet i ein sang fra 1964. Då kom han med spørsmålet om koss Gud stille seg te krig. E han (eller hu) av den meining at målet hellige midlet – og dermed på parti med vinnaren, uansett?

Dette e ein av Dylans mest berømte protestsangar, og den tåle absolutt å bli lest som et dikt – og som et brennbart og aktuelt innlegg i den evige diskusjonen om krig som middel for å herska. Og særlig når religion e årsagen te så møyje kriging.

Her e «With God On Our Side» fra Dylans legendariske album «The Times They Are A-Changing». Vel bekomme – les roligt.

Oh, my name it is nothin' – my age it means less.
The country I come from is called the Midwest.
I was taught and brought up there – the laws to abide.
And the land that I live in has God on its side.

Oh the history books tell it – they tell it so well.
The cavalries charged – the Indians fell.
The cavalries charged – the Indians died.
Oh the country was young with God on its side.

The Spanish-American War had its day.
And the Civil War too was soon laid away.
And the names of the heroes I was made to memorize.
With guns on their hands and God on their side.

The First World War, boys, it came and it went.
The reason for fighting I never did get.
But I learned to accept it – accept it with pride.
For you don't count the dead when God's on your side.

When the Second World War came to an end.
We forgave the Germans and then we were friends.
Though they murdered six million – in the ovens they fried.
The Germans now too have God on their side.

I've learned to hate Russians all through my whole life.
If another war comes, it's them we must fight.
To hate them and fear them – to run and to hide.
And accept it all bravely with God on my side.

But now we got weapons of the chemical dust.
If fire them we're forced to, then fire them we must.
One push of the button and a shot the world wide.
And you never ask questions when God's on your side.

In a many dark hour I've been thinkin' about this.
That Jesus Christ was betrayed by a kiss.
But I can't think for you – you'll have to decide.
Whether Judas Iscariot had God on his side.

So now as I'm leavin' I'm weary as Hell.
The confusion I'm feelin' ain't no tongue can tell.
The words fill my head and fall to the floor.
If God's on our side, he'll stop the next war.

Då Bob Dylan tog sangen med igjen på repertoaret sitt i 1980-åra, hadde han føyd te et nytt vers:

In the nineteen-sixties came the Vietnam War.
Can somebody tell me what we're fightin' for?
So many young men died – so many mothers cried.
Now I ask the question: Was God on our side?

Ja, det va det då. Det spørs om me får någe svar.